

Ковачници кѣнтятъ отъ непрестанни удари на чука върху широки щитове и остри мечове, сѣкашъ пѣятъ песень за славни боеве. Въ сѣдство тънко и кресливо имъ пригласяятъ тъкачните станове. Сновалкитѣ равномѣрно се движатъ и бързо стелятъ купове дебело, войнишко сукно. По тѣснитѣ улици бодро крачатъ едри и стройни войници. Стѣпкитѣ имъ се отекуватъ въ сърцата на гражданитѣ съ нѣкаква вѣра и надежда за утрешния день.

А страшенъ е тоя день. Предстои дълга, упорита борба съ пълчищата на сердаръ Лала Шахинъ. Турцитѣ сж заели сѣсѣднитѣ весочини. Боляръ Янко, управителъ на Сръдецъ, вѣренъ защитникъ на отечество и царъ непрестанно обикаля укрепленията въ града и околността. Спокойно и увѣрено дава заповѣди и разменя насърчителни думи съ войводи и войници.

Сипва зора и огръва снѣговетѣ на Черни връхъ. Събужда се и гора и поле. Небето се усмихва, ведро и ясно. Миръ и жизнерадостъ диша наоколо. Внезапно медни трѣби, барабаненъ бой и диви викове цепятъ въздуха. Подплашени птици отлитатъ, животни се разбѣгватъ. Лала Шахинъ съ своитѣ азиатски орди слиза въ равнината. Нотѣ срѣщатъ упорита съпротива и съ голѣми загуби се оттеглятъ назадъ. Минаватъ дни; налитанията следватъ непрекъснато, околноститѣ на Сръдецъ се покриватъ съ трупове и земята се пои съ кръвъ. „Крепостъта е непревземаема“, съобщава най-после Лала Шахинъ на султанъ Мурада, оттегля се съ главнитѣ си сили, като оставя въ Ихтиманъ мълъкъ отредъ подъ началството на Индже Балабанъ-бей.